

monoloog voor socrateslezing

voor een vrouw van achter in de 50

ik heb me vaak afgevraagd of ik er nog wel toe doe
ik vraag het me ook nu af
ik besta
wel degelijk
ja
er toe doen
is iets raars
als iets gebeurd kan dat komen door toedoen van iets of iemand
komt dat van hetzelfde eigenlijk?
dat weet ik niet
misschien heb ik het ooit wel geweten
ik vind
zijn
gewoon zoiets
onvatbaars
het is zo
onwezenlijk
af en toe
of het niet echt is
als in een droom
en tegelijkertijd is dromen altijd een variatie op
of gebaseerd op
zijn
schijnzijn
dat is het
en is zijn natuurlijk per definitie het meest wezenlijke wat er is
ik heb me vaak afgevraagd wat zijn is
en ik denk
dat zijn
herinneren is
er was toch zo'n filosoof
die beweerde
ik denk dus ik ben
volgens mij is herinneren het enige bewijs van zijn
denken is een actieve handeling
dat is in het nu
maar het nu is zó kort
bestaat zó eventjes
het
toen
dat is veel langer
dus een herinnering is zo veel langer onderdeel van je leven dan het
nu
wat dat ook zijn mag
daarom denk ik ook dat dat beeld
van amor en psyche

me zo raakt
dat is er nog steeds
dat is een herinnering die er nú is
naar dat beeld kijken is eigenlijk de enige manier om jezelf weer even te vertellen dat
herinneringen wél tastbaar zijn
al die herinneringen vormen samen toch de route naar het nú
en als je op weg bent
ergens naar toe
waar dan ook
en je bent verdwaald
dan draai je je toch eerst altijd even om om te kijken waar je vandaan komt
en dat
dat vind ik het aller moeilijkste
het aller
confronterendste
dat waar ik vandaan kom
helemaal niet meer lijkt op waar ik nu ben
daardoor herken ik het eigenlijk niet meer
is één van de twee een soort droom
één van de twee
een schijnzijn
en als ik waar ik vandaan kom niet meer herken
hoe moet ik dan weten waar ik nu ben?
dat is toch
onwezenlijk
dat maakt mijn bestaan zo'n passief gebeuren
mijn zijn
terwijl zijn een actief woord is
ik ben
jij bent
hij is
je wordt niet ge-ist
ofzo
snapt u?

natuurlijk zijn er mensen
die niet meer kunnen omdraaien
en kijken waar ze vandaan komen
om te bepalen waar ze zijn

maar zo heb ik mezelf nooit gezien
nu merk ik dat ik dat wel ben
dat betekent dat ik getransformeerd ben
in iets anders

dat is niet gek want je leeft en je groeit en verandert aldoor
maar
iets blijft altijd hetzelfde
je bent

mens
en telkens een variatie daarop

maar de vraag waar ik de laatste tijd elke ochtend mee wakker wordt
voor ik de douchekop in een washand zie verdwijnen en me afvraag waarom dat zo is
en waarom ik dat niet zelf doe
of waarom mijn lief dat niet doet

de vraag die zich vastnesteld in mijn kop
is
ik durf het bijna niet te zeggen
..
ik vraag me af of ik dan nog wel mens ben
of waar ik nú in transformeer nog wel mens is

als ik me omdraai
om te kijken waar ik vandaan kom
dan zie ik nog net dat ik van mens-zijn kom
dat meen ik tenminste
maar je kan toch niet over de prins bernhardlaan naar de prins constantijnstraat fietsen
je omdraaien
en tegelijkertijd in beiden straten staan met je fietsje?
nee
dat kan niet
dus ik kan niet
mens geweest zijn
vervolgens transformeren in iets anders
en dan nog steeds mens zijn
het lijkt op elkaar
maar het is iets anders
het is nu écht iets anders

ik vergelijk mezelf de laatste tijd met een emmer
ik was altijd een emmer
en nu
ben ik een emmer met een gat
en dat is iets anders dan een vergiet

als je water in een vergiet schenkt
loopt het er aan de onderkant uit
dat is de bedoeling
als je water in een emmer schenkt
dan blijft het in de emmer staan
dat is de bedoeling

als je water in een emmer met een gat schenkt
dan loopt het eruit
en dat is niet de bedoeling
ik was een emmer

en ik verander niet ineens in een vergiet
dat zou convenient zijn he
maar is niet zo
ik voel dat
ik voel dat ik nog steeds een emmer ben
maar een emmer met een gat
en een emmer met een gat
die gooi je weg